

Obecní noviny

Vydává
Obecní úřad

MYSLŮČOVICE

Ročník XVII.

číslo 58

jaro 2019

Vážení spoluobčané,
vítám vás u dalšího vydání našich Obecních novin Mysločovice. Příchod jara je vždy příjemným časem. Člověk po chladných mrazivých dnech, kdy je více tmy než světla, rád přivítá do svého domova teplé paprsky, které prohřejí naše domy a přinesou hned lepší náladu. Já osobně tuto lepší náladu mám a není to jen díky jarnímu oteplení. Od podzimu, kdy jsme díky vašim hlasům ve volbách vytvořili nové složení zastupitelů naší obce, se jako jeden tým dále snažíme dělat pro tuto obec maximum. Pro mě je funkce zastupitele nová zkušenost, na začátku nejprve trochu s očekáváním a nervozitou. Tatínek vždy říkal, že starosta se nikdy každému nezavděčí nebo že funkce zastupitele je nevědčnárna a může být i nebezpečná. Já měl pro tuto obec ale vždy slabost, proto jsem se své názory nikdy nebál veřejně prezentovat. Ne proto, abych někoho poškodil nebo degradoval jeho práci, vše bylo, vždy je a bude z důvodu zajištění co nejpříjemnějšího žití a budoucího života našich potomků v této obci. Proto jsem dnes rád, že mohu svojí práci pomáhat k chodu obce, a pevně věřím, že prospěšnou prací. Když jsem v úvodu psal o mé lepší jarní náladě, měl jsem na mysli právě dobrou náladu pramenící z naší nové spolupráce zastupitelů obce. Věřte, že jako lidé jsme si sedli a táhneme za jeden provaz. Provaz, který má sice hodně uzlů, ale věříme, že žádný z nich není uzlem, který nejde rozmotat. Díky vašim hlasům jsme na těchto postech lidé, kteří mají různá vzdělání, zkušenosti, názory a pohledy. Do vedení obce jste zvolili lidi, kteří ve vašich očích mohou dít tuto obec spravovat a zlepšovat naše společné soužití. A o to jde – najít společnou řeč, držet a táhnout za jeden provaz! Některé staré uzly tedy pomalu rozplétáme a pevně věřím, že lano bude jednou pevně napnuté, bez uzlů. Čeká na nás výzva v podobě dořešení dlouhého sporu o školské příspěvky, projekt odkana-

lizování obce a další významné projekty, které chceme pro spokojený život nás všech občanů dotáhnout do zdárného konce. Proto jsme kandidovali a proto chceme tuto práci i na úkor svého vlastního času pro obec dělat. Dnes již každý na své funkci dělá svou práci nejlépe, jak mu jeho vlastní svědomí velí, a dělá to dobrovolně. Z naší vzájemné spolupráce mám zatím opravdu radost a chuť dále pracovat pro blaho obce, to samé cítím od kolegů.

Jarní oteplení samozřejmě uleví i obci jako takové. Vždyť přiznejme si, kolik z nás se na teplo netěší? Při těchto slovech si musím vždy vzpomenout na zaměstnance obce, jak při noční sněhové nadílce, v zimě a vlhku v nočních a brzkých ranních hodinách zabezpečovali hlavní tahy pro školáky a zlepšovali průchodnost obce. Motor našeho obecního traktůrku při odhrnu sněhu kolem domu nás budil a přiznejme si, že jsme za teplou peřinu v tu

chvíli byli i rádi. Pevně ale věřím, že většina z nás v teple té peřiny s pokorou a uznáním vzpomenu na práci těchto lidí. Touto cestou bych jim rád poděkoval za jejich práci. Kvůli mrazu, sněhu a vodě dostalo zabrat skoro vše. Trpí komunikace, trpí stromy, dřevěné konstrukce... Naše obec zvládla zimu relativně dobře, nevznikly žádné škody, které by zasáhly chod Mysločovic. Připravena na nenadálou pomoc byla i naše zásahová jednotka hasičů. Abych ale na zimu nepsal jen negativně, ta měla i v naší obci své kouzlo. Sníh po docela dlouhou dobu udělal nádhernou kulisu v okolí obce, náš zasněžený kostel a ulice byly jako z pohádky. V tomto zimním období byly pořádány akce, abychom se mohli setkávat a bavit se. Každoroční Mikulášský jarmark opět zpříjemnil chladný zimní večer, lidé se sešli ze všech koutů obce a z mého pohledu tento jarmark pomáhá držet lidi pospolu a přispívat tak

k udržování tradicí a zvyků. Nebo masopust, kolik veselí po celé dědině tato akce jednou v roce nadělá! Mám radost vždy vidět tolik lidí pohromadě. Zaznamenávám dokonce zájem „turistů“, kteří k nám na večer našeho Jarmarku přijedou i z jiných než okolních obcí. Proběhly organizovaný výlet rodin s dětmi do Aquaparku Uherské Hradiště, tradiční a každoroční Setkání s důchodci, dětský karneval,

výšlap po okolí. Bylo hezké opět vidět děti, jak skotačí v hromadách sněhu, nebo světýlky vyzdobené Mysločovice.

Nyní se ale všichni můžeme opravdu již těšit z teplejšího počasí, naplno naše domovy a zahrádky probouzet ze zimního spánku, těšit se z lepší nálady! Nastává čas jarních úklidů a nových sadeb, nastane čas procházek a výletů. Také obec čeká spoustu práce v tomto roce,

spoustu plánů. Držím všem palce, ať všechny jarní plány proběhnou bez potíží a teplejší počasí prosluní nejen vaše domovy. Držme si palce navzájem, vždyť naše Mysločovice za to stojí!

Za Obec Mysločovice

Václav Utinek,

předseda kulturního a sportovního výboru

Poznejte své spoluobčany Lékaři z Mysločovic

Lékař je absolvent magisterského studijního programu, obor všeobecné lékařství lékařské fakulty (v Česku šestileté studium jen prezenční formou), má titul MUDr. (*Medicinae universae doctor*, doslovně česky doktor všeobecného lékařství; slovní vyjádření doktor medicíny, tj. forma udělovaná diplomem od roku

1998). Zubní lékař studuje na lékařské fakultě v magisterském studijním programu, obor zubní lékařství (pětiletý), získává titul MDDr. (*Medicinae dentium doctor*, doktor zubního lékařství). K roku 2013 poskytovalo příslušné vzdělání pět lékařských fakult, z toho jedna v Praze a po jedné v Hradci Králové, Plzni,

Brně a Olomouci. Podle své odbornosti lékař skládá odborné zkoušky – atestace. Patronem lékařů je sv. Lukáš.

Vážení spoluobčané, rád bych vám touto cestou představil lékaře, kteří žijí u nás v Mysločovicích! Zeptal jsem se jich v tomto díle tedy na pár otázek.

MUDr. Petr Jančík, Chirurgie

1. Jak Vás napadlo stát se doktorem? Byl pro Vás táta inspirací?

Už při studiu na gymnáziu se pro mě stala medicína a následně povolání lékaře první volbou. Velkou inspirací k tomu byly již od

útlého dětství časté návštěvy na úrazové ambulanci Baťovy nemocnice a následně v chirurgické ambulanci mého tatínka, které byly vynuceny mými četnými úrazy.

2. Máte rád tuto svoji práci nebo jste někdy litoval, že jste se stal doktorem?

Tuto práci mám rád, jinak bych ji dělat nemohl. O tom není vůbec pochyb, ale dovlím si malý dodatek: už od doby studia medicíny pozoruju časté zneužívání lékařské péče a také si myslím, že by měl být k tomu povolání větší respekt. Lékaři jsou tady od toho, aby pacientům s obtížemi pomohli a s touto myšlenkou by lidé měli do ordinace vstupovat. Měli by doktorům a sestřičkám důvěřovat. Na hádky a zbytečné konflikty jsou lepší třeba hospody, ne ordinace lékaře.

3. Bylo těžké si někdy zvyknout na lidskou bolest, pohled na těžké úrazy a nárek lidí?

Výjimečné situace samozřejmě s člověkem trochu zamávají, nicméně každodenní ošetřování a setkávání se s nejrůznějšími úrazy a případy každého zdravotníka víceméně zocelí. Stává se z toho trochu rutina, součást práce. Bolestivé situace k medicíně a zvláště k chirurgii prostě patří, vyhnout se tomu nelze.

4. Hodně místních občanů se Vám „dostane pod ruky“, je pro Vás ošetřovat dobře známého nějak jiné?

V lidské rovině se snažím žádné rozdíly nedělat a být milý a vstřícný ke všem. Co se týká medicínských postupů, ty jsou dané a závazné a vyplatí se je dodržovat. Stará pravda říká, že „nestandardní postupy přinášejí nestandardní

výsledky“, proto by ošetřování známých jiné být ani nemělo. Svě známé, spoluobčany a kamarády potkám v nemocnici moc rád, ještě raději ale mimo ni. Snad je i pro ně příjemné, že se jim věnuje jejich známý člověk.

5. Jak vnímáte dnešní zdravotnictví u nás? Jaká je jeho úroveň v porovnání s okolními státy?

Poznal jsem a vím, že zdravotnictví u nás je na špičkové úrovni a většina lidí si to možná ani neuvedomuje. Dostupnost, kvalita a možnost zdravotní péče jsou naprosto porovnatelné s vyspělými státy západní Evropy, v mnoha oborech i před nimi. To je možné argumenty doložit. Myslím si, že lidé mají tendence na naše zdravotnictví spíš brblat a nadávat, zpravidla ale změni názor při první zkušenosti se zdravotnictvím v nějaké cizí zemi.

6. Jaký máte názor na různé poplatky ve zdravotnictví?

V praxi vidím, jak počet ošetřených v ambulancích každým rokem roste, což není úplně přirozené. Neplatí přece, že jsme stále víc nemocní nebo že úrazů stále přibývá. To potom způsobuje přeplněné čekárny a dlouhé čekací doby na ošetření. Poplatky tento nárůst počtu ošetřených alespoň trochu regulují a snižují zmíněné zneužívání péče. Každý pacient by také měl vědět, kolik jeho zdravotní péče skutečně stojí. Takhle si spousta lidí myslí, že když platí zdravotní pojištění, tak je všechno zadarmo, a neuvedomují si, jaké náklady stát ve skutečnosti na zdravotnictví vydává. Aspoň jako informaci by bylo dobré při každé návště-

vě dát pacientům pomyslný účet, kolik jejich ošetření stálo.

7. Jak hodnotíte dnes pohyblivost a vitalitu dětí?

Myslím, že pohyblivost není špatná, ale těžko můžu porovnávat, jaká byla třeba před 20 lety. Při ošetřování dětí se spíše setkávám často až s přehnanými obavami rodičů o jejich stav. To dokumentují případy, kdy dítě na otázku „Co tě bolí?“ odpoví: „Nic.“, přesto je rodiče k vyšetření přivedou. Vždyť se přece udeřilo, oni to viděli... Častý je také nátlak rodičů výkonnostních sportovců, aby dítě mohlo trénovat nebo závodit hned po úrazu, což také vždy nejde a dítěti by to mohlo spíše uškodit.

8. A co naopak starší lidé? Přibývá u nich dnes úrazů?

Protože se pořád prodlužuje průměrná délka života, úrazů seniorů přibývá. Naštěstí také s postupem doby a vývojem medicíny dovedeme nemoci a úrazy starších podstatně lépe léčit, proto některé diagnózy již nemají infaustní prognózu jako dříve.

9. Co vás dokáže nejvíce potěšit na Vaší práci a co naopak nejvíce naštvat?

Potěší mě vždy, pokud někdo projeví radost a vděk za to, že jsme mu skutečně pomohli. Že jsme ho „vrátili zpátky do hry“, ulevili od bolesti a dopomohli ke zlepšení kvality života. Rozladění někdy cítím, když pro pacienta uděláme všechno, co je v našich silách a možnostech, a ten je i přesto s naším ošetřením nespokojený.

10. Jak reagují pacienti na mladého doktora? Máte raději dětské nebo dospělé pacienty?

Většina pacientů s tím nemá žádný problém, nebo to alespoň nedává najevo. Někteří mě podle vzhledu považují za mladistvého a během ošetřování se ptají, kdy už přijde doktor nebo jestli už můžu „doktorovat“. Takovým vysvětlím, že už můžu a nikdo jiný už do ordinace nepříjde. Jestli pracuji s dětmi nebo dospělými příliš nerozlišuji, rozdíly nevidím.

11. Je zájem mladých lidí o doktorinu a najdou po vystudování uplatnění?

Zájem je neustále velký a budme rádi, lékaři chybí ve většině oborů. Silně poválečné generace odchází do penze, mladí odchází do zahraničí. Zájemcům o studium bude do budoucna nahrávat plánované zvýšení kapacity lékařských fakult. A uplatnění najdou, o to nemusí mít žádný student obavy. Jen aby se na fakultě pilně učili, v praxi pochytili zkušenosti starších a pak aby byli ke všem nemocným laskaví a poctiví.

12. Jak vnímáte dnešní Mysločovice?

Mysločovice jako svoji rodnou obec mám rád a vždy se sem z cest rád vracím. Pokrok v rozvoji obce v posledních letech vidím, nicméně v porovnání s některými sousedními

obcemi si myslím, že před sebou ještě máme stále hodně práce a máme se kam posouvat. Inspirace v okolí je, takže jsem optimista.

MUDr. Svatoslav Jančík
 Chirurgie a rehabilitace

1. Jak Vás napadlo stát se doktorem?

Stát se doktorem mne nijak v dětství či mládí nelákalo, abych pravdu řekl, ani jsem na to nepomyslel. Do konce základní školy jsem chtěl být kovářem. Jako děčko jsem stával ve dvéřích místních kováren a pozoroval řemeslníky, práci kovářů jsem obdivoval. Později jsem se jako dospívající přesunul do opravářské dílny zemědělského družstva, kde jsem pořád s něčím „zaměstnával“ nedávno zemřelého pana Františka Dostála. Na kovářství jsem ale neměl dostatečné umělecké vlohy. Chtěl jsem jít po škole na automobilní průmyslovku do Mladé Boleslavi. Ale protože to byla škola internátní, tak v té době, kdy jsme měli hospodářství a opravovali dům, na tak vzdálenou střední školu nemohlo být ani pomyšlení. Šel jsem tedy na gymnázium. A co rozhodlo později? Protože jsme měli v rodině strýce Jaru, lékaře, a rodiče si přáli, abych šel na doktora, tak jsem je poslechl. Po studiu jsem si zvolil úrazovku – traumatologii. V ní jsem uplatnil své technické dovednosti. Práce mě bavila, později jsem využil příležitost a osamostatnil jsem se v soukromé ambulanci. Ve své otrokovické ordinaci pracuji věrně již 25 let. Ani jediný den jsem ordinaci neuzavřel.

2. Máte rád tuto svoji práci nebo jste někdy litoval, že jste se stal doktorem?

Svou práci mám rád. Myslím, že dřív jsem

ji měl ještě radši. Pacienti byli jiní, pokornější, snad by se dalo říct i trpělivější. Velmi přibýlo administrativní práce, z ní velkou část považuji z medicínského hlediska za naprosto zbytečnou. Nikdy jsem toho nelitoval, že jsem lékař, ale na odpočinek se již taky těším. Ti, kdo navštívili naši čekárnu a ordinaci, vědí, že tam bývá plno, ačkoliv se snažím pracovat svižně, ale důsledně. Někdy (často, vlastně asi pokaždé) to bolí, ale já říkávám – hodnotit je potřeba podle výsledků. Byl jste vyléčený? Ano. A to mi stačí. Lidí, co mi prošlo před očima ordinací, bylo moc. Odhaduji okolo 350 tisíc. Proto se asi můžu cítit občas již trochu „umorený“, ale to jenom někdy... Zvednu hlavu, nadechnu se a jedu dál...

3. Bylo těžké si někdy zvyknout na lidskou bolest, pohled na těžké úrazy a nářek lidí?

Brzy po studiu jsem poznal, že bolest, nářek a neštěstí lidí je od začátku nutnou součástí mé profese. Rychle jsem si na ni zvykl. Beru to jako nutné zlo. Je mi každého pacienta s těžkým úrazem líto, ale nesložím se z toho. Na druhou stranu doma říkám buďte opatrní, všechno to potom moc bolí. A jezděte pomalu... Neriskujte. Fakt to moc bolí.

4. Hodně místních občanů se Vám „dostane pod ruku“, je pro Vás ošetřovat dobrého známého nějak jiné?

Ošetřuji všechny stejně. A dokonce si nejednou v zápalu práce ani nevšímnu, že se jedná o osobu, kterou znám. Když to zjistím, prohodím s nimi pak pár slov navíc. Jinak nerozlišuji.

5. Jak vnímáte dnešní zdravotnictví u nás? Jaká je jeho úroveň v porovnání s okolními státy?

Domnívám se, že naše zdravotnictví je na špičkové světové úrovni. Přestože je podle mnoha vyspělých států podfinancované, nijak nezaostáváme. Naopak je skvělé, kolik za dané peníze jsou čeští zdravotníci schopni udělat kvalitní práce. Oceňujeme to! To znamená, že nejsou různé problémy a lidé je mohou vnímat, někdy i právem. Všude jsou lidé s chybami a svět není dokonalý. Ale celkově je úroveň naší zdravotní péče výborná až vynikající, o tom jsem přesvědčen, ze své znalosti této oblasti i z celoživotních zkušeností.

6. Jaký máte názor na různé poplatky ve zdravotnictví?

Souhlasím s poplatky za pohotovost. Kolikrát za život se tam ocitne každý z nás? Kdyby tyto poplatky nebyly, byla by pohotovost trvale a ještě více přetížená návaly pacientů. Souhlasím také s platbou za pobyt v nemocnici. Jíst, topit, svítit se přece musí tam i doma. Za léky bych poplatky snížil a omezil. Ostatní zdravotní péče by měla být pokud možno zdarma. Ona přece, jak víme, zadarmo není, vždyť si ji předplácíme z našich daní. Já mys-

lím, že o všechny nemocné i potřebné by se měl postarat stát. A to poctivě a odpovědně. S kvalifikovaným, dobře ohodnoceným personálem, který je kontrolován státem, který za kvalitu ručí. Pak by všelijaké nejrůznější neziskové organizace nemusely a ani neměly nic „dotahovat“.

7. Jak hodnotíte dnes pohyblivost a vitalitu dětí například v porovnání před 20–30 lety?

Vitalita a sportovní dovednost velké části dnešních dětí je katastrofální. Vidím, jaké „negramoty“ často ošetřuji. Zdá se mi, že se to pořád zhoršuje. Taky v závodním a vrcholovém sportu mají někteří rodiče nereálná očekávání, přílišné ambice. Jejich děti pak nejednou končí s úrazy a někdy i s odporem ke sportu. A někdy se to s nimi táhne celý život.

8. A co naopak starší lidé? Přibývá u nich dnes úrazů?

Někdy starší lidé také přeceňují své síly. Domnívají se, že jsou a budou věčně mladí. To bohužel není pravda. Proto takových úrazů, nad kterými krouží člověk hlavou, přibývá. Stařenky a staříci padající na bruslích, kolech či lyžích mne často přivádějí až do úsměvu. Ale je to jejich volba. Další kapitolou v úvaze je fakt, že se stále zvyšuje věk dožití. To je sice perfektní, ale jak je tedy více seniorů, tak současně přibývá i těchto úrazů. Prostě „takový je život“.

9. Co vás dokáže nejvíce potěšit na Vaší práci a co naopak nejvíce naštvat?

Mám bohudík výjimečný obor, protože v něm prožívám několik potěšení denně. S každou větou „dneska naposled“ zažívám dobrý pocit. Léčím pestrou klientelu: mladé i staré, uzdravují se lidé napříč povoláními, bohatí i chudí, velcí i malí, tlustí i sportovci... A rozladění? Nejvíce mne štve lidi, kteří mají časté úrazy – at' už neopatrností, někdy i vlastní vinou (alkohol, riskování, ...) a pak se diví, že je to po úraze třeba někde na těle i nepatrně jiné než předtím. Hledají mouchy, zatímco by měli být spokojeni, že jsou z toho v podstatě venku. Je potřeba vědět, že ve skutečnosti většina úrazů zanechává větší či drobné následky. Je třeba s tím počítat a být trvale dobré mysli, která také uzdravuje. Jak věděly už naše babičky.

10. Těší Vás, že jeden z Vašich synů pokračuje v tomto oboru?

Jsem velice rád, že se Peťa stal doktorem. A to z několika důvodů. Co jsem vybudoval, mám komu předat, jak tomu v rodinách bývá. Považuji to trochu i za štěstí, které je mi dopřáno. Při dnešním nedostatku lékařů nemají někteří moji kolegové své ordinace komu předat. A jsou z toho smutní. Za druhé myslím, že v rodině se doktor vždycky hodí, a za třetí, jak doufám, se mohu těšit na odpočinek v rozumné době.

11. Jak vnímáte dnešní Mysločovice?

Mám pocit, že celá republika, včetně mnoha obyvatel naší obce, by se chtěla hlavně bavit a veselit. Tyto zábavné aktivity jsou maximálně podporovány. Nevadí mi to. Ale já bych byl spíše pro investování peněz i sil do „betonu“.

MDDr. Pavla Kudláčková
Zubní lékařství, záchovná stomatologie

1. Jak Vás napadlo stát se doktorkou?

Na myšlenku, že po absolvování kroměřížského gymnázia půjdu studovat zubní lékařství, mě přivedla má tehdejší ošetřující zubní lékařka. Bavily mě biologie a chemie, tak jsem věděla, že tímto směrem se zaměřím. Rodiče měli ambice, abych šla na všeobecnou medicínu, já jsem zvolila ale zubní lékařství.

2. Máte ráda tuto svoji práci nebo jste někdy litovala, že jste se stala doktorkou?

I když je to jak po fyzické, tak psychické stránce velmi náročné povolání, nikdy jsem svého rozhodnutí nelitovala. Jsem vděčná rodičům, že mě v mém studiu podporovali.

3. Bylo těžké si někdy zvyknout na lidskou bolest, pohled na bolestné případy a nářek lidí, dětí?

Pro mnohé z nás bývá návštěva zubaře nesmírně stresující zážitek, který často odkládáme až do poslední chvíle. Teprve když se začnou ozývat bolesti, často zkroušeně vyhledáváme lékařskou pomoc. Je velmi důležité uvědomit si, že pravidelná prevence u zubaře podchytí včas drobné problémy, aniž bychom museli trpět bolestí. V dnešní době je stomatologie na takové úrovni, že jde všechno ošetřit v anestezii a jde to téměř bez bolesti. U dětí je to horší, těch je mi někdy líto, ale člověk

to musí brát tak, že tím, co pro ně dělá, jim vlastně pomáhá a předchází daleko závažnějším komplikacím.

4. Hodně místních občanů se Vám „dostane pod ruku“, je pro Vás ošetřovat dobrého známého nějak jiné?

Je to jiné pouze v tom, že známi očekávají, že návštěvu v ordinaci využijí k probrání řady soukromých záležitostí, ale časový prostor pro takové návštěvy často nebývá i s ohledem na trpící pacienty v čekárně.

5. Jak vnímáte dnešní zdravotnictví u nás? Jaká je jeho úroveň v porovnání s okolními státy?

Zdravotnictví obecně mohu posoudit spíše jen jako řadový pacient. Stomatologie se hodně rozvíjí. V posledních letech se dostáváme na úroveň okolních vyspělých zemí. Samozřejmě vše je o finančních možnostech jak státu, tak soukromých lékařů. Zdravotní pojišťovny hradí jen to nejdůležitější. Je na každém pacientovi, aby se rozhodl, zda mu stačí výplň, která třeba vydrží jen dva roky a pak potřebuje opravu, nebo zda chce opravdu kvalitní z moderního materiálu. Je to tak všude ve světě a brzo to tak bude i v celé naší medicíně. Každý má nárok na bezplatné minimum a může si připlatit cokoli lepšího.

Jako velký problém vidím nedostatek lékařů a to ve všech oborech. Řada zkušených lékařů má snahu stále odcházet do zahraničí. Stát by proto měl vytvořit obecně lékařům takové podmínky, aby pro ně nebyl odchod do zahraničí tak lákavý a materiálně výhodný.

6. Jaký máte názor na různé poplatky ve zdravotnictví?

S poplatky v určité rozumné míře souhlasím, zdraví je to nejdůležitější, co máme, a zdravotní pojišťovny, jak jsem již uvedla, bohužel nejsou schopny pokrýt veškeré náklady. V dnešní době, kdy už umíme operovat a léčit věci, které nám dříve přišly jako sci-fi, roste samozřejmě finanční potřeba na tyto operace a u nás je ještě spoluúčast pacientů nižší než v okolních vyspělých zemích.

7. Jak hodnotíte dnes chrup dětí nebo dospělých?

Jsou dvě skupiny pacientů. Jednak pacienti, kteří se o zuby své a svých dětí starají a chodí pravidelně na kontroly. Taková závažnější problémy se zuby nemají, protože vědí, že preventivní návštěvy zubaře a specialisty na ústní hygienu jsou nejlepšími pojistkami před bolestivými zákroky.

Druhou skupinu tvoří ovšem pacienti, kteří o zuby své a svých dětí nedbají. Pozitivní ovšem je, že pacientů té druhé skupiny ubývá. Záleží totiž hodně nejen na tom, jak si lékař své pacienty „vychová“, ale i na tom, k čemu vede osvětou své obyvatele stát.

Pokud jde o děti, ty jsou na tom bohužel oproti minulým létům stále hůř. Děti, které začínají školní docházku v šesti letech a mají chrup bez kazu, je opravdu málo. Přitom by to měl být stav naprosto přirozený. Za vším opět stojí přístup a důslednost rodičů při výchově a v neposlední řadě i stravovací návyky. Kaz způsobují bakterie a cukry. Mnohdy tak kvalitu zubů dětí zlepši už jen to, že nebudou jíst tolik sladkostí.

Mám-li být upřímná, oceňuji u nás v Mysločovicích ve školce program Zdravý úsměv, v jehož rámci přijíždí za dětmi odborníci, který dětem o kazu, bakteriích a čištění zubů vypráví, a děti jsou vedeny k tomu, aby si ve školce samy čistily zoubky po jídle. Tuhle osvětu by ovšem potřebovali především dospělí, protože děti to bohužel samy doma praktikovat nezačnou.

8. A co naopak starší lidé?

Nedělám rozdíl mezi staršími a mladšími pacienty, všem se snažím stejně pomoci. Každý pacient je individuální, ať je starý nebo mladý.

9. Co vás dokáže nejvíce potěšit na Vaší práci a co naopak nejvíce naštvat?

Potěší mě samozřejmě spokojenost, když mají zuby jako ze škatulky a zdravý úsměv mých pacientů. Mrzí mě, když pacienti nedbají mých rad jak o zuby pečovat a pak o zuby přicházejí.

10. Máte raději dětské nebo dospělé pacienty?

Mám ráda dospělé pacienty, kteří se o svůj chrup řádně starají. I s dětmi takových rodičů je pak radost pracovat. S dětmi je potřeba mít velkou trpělivost a ani to někdy nepomůže k úspěšnému ošetření, takže je to logicky náročnější.

11. Jak vnímáte dnešní Mysločovice?

Přiznám se, že s mojí profesí a malými dětmi mnoho času na zapojování se do dění v naší obci nezbývá. Možná bych uvítala, kdyby k nám přicházeli noví mladí lidé, kteří by určitě přinesli do obce nový vítr, nové názory a třeba i nějakou změnu. Podpořila bych novou výstavbu domů, bytů a materiální základny pro usnadnění života tak, aby se jim u nás líbilo a chtěli se tu rozvíjet.

Ještě můžu hodnotit, z pohledu rodiče, jednu věc a to školku, do které mé dítě chodí. A toto téma poměrně hodně doma řešíme. Uvítala bych více aktivit pro děti. Často slyším od svých známých, co vše jejich děti ve školkách dělají. Od plavání, angličtiny, sportovních a jiných aktivit. Pak by se děti do školky možná i více těšily.

12. Dnes je doktorská činnost asi i hodně o papírování a výkazech, jak moc je pro Vás toto zavazující? Jaký je Váš názor na toto papírování?

Papírování je rozhodně mnoho. Na všech musí být podepsané souhlasy. I na to, že dítě prohlédnu, že vám udělám RTG, že vám vytrhnu zub atd. Naštěstí je snaha agendu digitalizovat. Nastupuje doba, kdy všechno půjde řešit prostřednictvím internetu, SMS zpráv nebo mailu. Toto přechodné období s sebou nese problémy, ale věřím, že pokrok to nezastaví.

MUDr. Miroslav Šopík
specializace: anesteziolog, léčba bolesti

Pracuji v anesteziologické ambulanci, ambulanci léčby bolesti, na operačním sále podávám anestezie, na lůžkových stanicích resuscitačního oddělení se starám o pacienty se selhávajícími životními funkcemi („ti, co jsou na přístrojích“).

1. Jak Vás napadlo stát se doktorem?

K mé práci mě přivedl zájem o přírodní vědy – biologii, chemii a fyziku. Tento zájem byl posílen tím, že jako dětský pacient jsem cítil v nemocnici soustředění, zájem o člověka a snahu pomoci.

2. Máte rád tuto svoji práci nebo jste někdy litoval, že jste se stal doktorem?

Svou práci jsem si vybral sám. Jsem anesteziolog, což je odbornost, která v sobě zahrnuje několik oblastí. Vyzkoušel jsem si v ní nejrůznější činnosti. Jsou úseky, které mě hodně přitahují a ty se snažím maximálně rozvíjet. Mám na mysli hlavně anestezie a práci v ambulanci bolesti. Jsou ovšem i činnosti, které nevyhledávám. Jednodušeji řečeno, práce s pacientem mě stále přitahuje. Svou práci dělám 35 let a za tu dobu jsem obětoval této činnosti hodně času a svých sil.

3. Bylo těžké si někdy zvyknout na lidskou bolest, pohled na těžké úrazy a nářek lidí, případně jiné traumatické situace?

Když jsem začínal, bylo to lehčí. Životní zkušenosti byly menší, strach malý, člověk neměl tolik odžito. Byli jsme na to cvičeni.

Upozornil bych na to, že u těžkého úrazu anesteziolog dokáže utlumit bolest řádově v minutách a pokud jsme se takto starali o pacienta na výjezdu RZP (záchranka), tak to mohl být secvičený koncert s potleskem na konci. Mnohem těžší v práci je starat se o pacienta, kterého nic nebolí a on umírá třeba dva měsíce.

4. Pár místních občanů nebo známých se Vám někdy „dostane pod ruky“, je pro Vás ošetřovat známého nějak jiné?

Na „jednoduchém“ uzdravení pacienta se podílí mnoho oborů – anesteziolog a vždy operatér, dále komplementární služby – rtg, laboratoř, mikrobiolog. V dnešní době jsou naši pacienti vzdělaní a tuší, co vše může selhat. Kromě našich odborných kvalit vnímají naši pacienti i podněty, které jako lékař téměř neovlivním – prostředí nemocnice, čekací dobu, stravu, pohodlí lůžka. Pro mě je velmi svazuji pocit toho, co dokážeme obecně, a toho, co třeba jsme schopni nabídnout právě v tuto chvíli, když vím – že ten odjel na dovolenou, ta tu není, chybí tyto léky, tato možnost bude možná až za týden...

5. Jak vnímáte dnešní zdravotnictví u nás? Jaká je jeho úroveň v porovnání s okolními státy?

Já jsem vystudoval lékařskou fakultu v Brně. Spolužáci pracují v Čechách, na Moravě a na Slovensku. Od nich mám informace, jaká je asi úroveň anestezie a léčba bolesti u nás. Na kongresech dochází ke srovnávání v jednotlivých zemích. Pokud se dovidám informace z médií a od politiků, tak často nesouhlasím. Jako kritický vidím systém vzdělávání lékařů v nemocnicích a praxi. Lidově řečeno: pokud se mi stane úraz v Rakousku, Itálii, tak se nechám klidně převézt do Zlína, ale budu se snažit ovlivnit výběr doktora, který mě bude léčit.

6. Jaký máte názor na různé poplatky ve zdravotnictví?

Regulační poplatky zavedli politici. Pravidla vytváří stát. Lékaři a pacienti se mohou vyjádřit pouze u voleb.

Nic v životě není zadarmo. Rozpočet pouze Baťovy nemocnice za loňský rok byl přes dvě miliardy korun. Zajistit výběr peněz a to, aby se tyto peníze dostaly na léčbu, je úkolem státu a politiků. Stát a politici by měli hlídat, zda se tyto peníze využívají správně. Nelíbí se mi, když rozsah péče, způsob léčby určí zdravotní pojišťovna a odpovědnost za výsledek má lékař.

7. Jak hodnotíte dnes pohyblivost a vitalitu dětí například v porovnání před 20-30 lety?

Pohyb v jakékoliv formě je prospěšný, dá se říci i léčivý. Toto se ví. Nechávat tento problém na doma, na upracovaných rodičích vede

k narůstání deficitu pohybových aktivit. Vážení odpovědní čtenáři prosadme tři hodiny tělesné výchovy denně ve škole plus tři hodiny dalších předmětů v tradici „ve zdravém těle zdravý duch“. Doma budeme mít zdravější děti. Ester Ledecká uvedla, že učení věnovala maximálně dvě hodiny denně a pak se věnovala sportu.

8. A co naopak starší lidé? Jak hodnotíte jejich zdraví v této době?

Pohyb je prospěšný po celý život. U nemocného, limitovaného člověka je to problém. Pokud je to problém, navštivte svého lékaře a fyzioterapeuta a začneme to řešit. Obecné pravidlo je „více pohybu, více zdraví“.

9. Co vás dokáže nejvíce potěšit na Vaší práci a co naopak nejvíce naštvat?

Když ráno dojdou do ordinace a zjistím, že jsou všichni zdraví, jsem potěšen. Bohužel v naší ambulanci bolesti se to stává zřídka, zpravidla v létě za slunečného počasí.

Nejvíce mě naštve malá míra tolerance

a bezohlednost k práci druhých. I vysokoškolsky vzdělaní lidé vás mohou nutit pracovat za podmínek, které škodí vašemu zdraví. Bez přestávky na oběd, nárazově v ovzduší nepohody.

10. Vnímáte zájem mladých lidí o zdravotnictví?

Peníze se dají vydělat v jiných oborech (bankovníctví, ekonomika) snadněji. Míra přesčasové práce, stres, neustálé zavádění nových technologií, kde se musím stále něco nového učit, nejsou příliš velkým lákadlem. Tlak právní zodpovědnosti není příjemný. Chce to najít si to svoje, chránit si to a rozvíjet to v sobě. Zájem o studium na lékařských fakultách stále je. Potřeba praxe je ale stále větší. V budoucnu během krátké doby cca pěti let se předpokládá nedostatek lékařů.

11. Dnes je doktorská činnost asi i hodně o papírování a výkazech, jak moc je pro Vás toto zavazující? Jaký je Váš názor na toto papírování?

Dobře vedená zdravotnická dokumentace je přínosem pro pacienta a rozvíjí i lékaře. Ujasní si vztahy jednotlivých vyšetření. Stav je někdy tak nejasný. Je nutný pečlivý sběr informací, který dovolí přijít k jádru věci. Pokud k nám přijde do ambulance pacient a přinese si dokumentaci s požadavkem: prosím o vyšetření v ambulanci bolesti, tak mi trvá vybrat to podstatné z dokumentace minimálně 40 minut.

Vypisování výkazů samozřejmě nikoho nebatí. Nejhorší je, že pokud zdravotnické zařízení vše nevyplní, pak není práce lékaře proplacena. Bohužel, stále nejsme hodnoceni za uzdravení pacienta, ale za to, jak vyplňujeme tiskopisy.

12. Jak vnímáte dnešní Mysločovice?

Velmi pozitivně. Líbí se mi dodržování našich vesnických tradic. Těším se na ně a vždy zvu příbuzné, aby tyto tradice s námi prožili.

Moc děkuji za rozhovory.

Václav Utinek

Co se děje ve škole

Zimní měsíce svou povahou vybízejí k odpočinku a zvolnění pracovního tempa, v naší škole však představují období horečnaté aktivity se spoustou školních akcí. Pomyslnou tečku za loňským kalendářním rokem vytvořila Vánoční akademie konaná 19. prosince, při níž se představilo ve svých zdařilých vystoupeních všech třináct tříd doplněných o představení Chemické laboratoře a dechberoucí ukázky tělesné zdatnosti žáků.

Tradičně hektický leden začal lyžařským výcvikovým kurzem šestých ročníků. Šestáci letos vyrazili do Ski Arény Karlov v Jeseníkách, kde se během týdenního pobytu učili nejen základům lyžování, ale také se věnovali stmelování třídních kolektivů. Dle ohlasů účastníků se LVK velmi vydařil.

Zbytek ledna se nesl v duchu psaní pololetních písemek, dohánění restů a uzavírání známek. Ne všem žákům a žákyním se povedlo dosáhnout výsledků, po kterých toužili, doufáme tedy, že v dalším pololetí zaberou a povede se jim lépe. Na tomto místě se sluší pochválit všech 194 chlapců a dívek, kteří prospěli s významným, z tohoto počtu pak bylo 97 vysvědčení ozdobeno samými jedničkami.

Z únorových událostí není možné nezmínit zapojení naší školy do Krajské matematické

6. A při matematické soutěži

soutěže třídních kolektivů 2. stupně ZŠ a nematuritních oborů SŠ, která se koná v rámci projektu IKAP (Implementace krajského akčního plánu rozvoje vzdělávání pro území Zlínského kraje) s cílem podpořit matematickou gramotnost žáků. V úterý 19. února v deset hodin se tak třídy 6. A, 9. A a 9. B vrhly na řešení zapeklitých úkolů, s nimiž si poradily následovně: třída 6. A se v kategorii šestých ročníků napříč Zlínským krajem umístila na výborném 3. místě z 28 účastníků, třída 9. A obsadila vinou technických potíží při odesílání výsledků poslední pozici a 9. B vybojovala pěkné 4. místo v konkurenci devíti tříd. Gratulujeme.

Kromě výše zmíněných událostí samozřejmě proběhla řada dalších akcí, ze kterých je třeba připomenout dokončení stavby více-

Představení Chemické laboratoře na Vánoční akademii

účelového hřiště v areálu školy, které je k dispozici nejen žákům, ale po domluvě také našim spoluobčanům. Vyučující tělocviku se už nemohou dočkat nástupu přívětivějšího počasí, aby mohli utužovat tělesnou kondici svých svěřenců na čerstvém vzduchu.

Petr Měrka

Klub maminek Děti v čase nečasu

Pěkné počasí zatím v nedohlednu, také nemoci přicházejí jedna za druhou, rýma střídá kašel. Nezbyvá než se obrnit trpělivostí a pře-

skakovat kostičky lega a „vláčekodráhu“ v obýváku už od rána. Do dětského kolektivu tedy s dětmi nechodíme, neb bacily se kříží a jsou

odolnější, sirupy střídá cibule naložená v cukru, a tak se toho od Vánoc v našem Klubíku moc neudálo. Sešly jsme se pouze párkrát na

háčkování obřím háčkem a špagetovou vlnou. A pak bylo šermování háčkem přerušeno kvůli chorobám dětí. Držíme se tedy s dětmi doma: skládáme komín z kostek, listujeme knížkou o Budulínkovi (taky se chudák musel držet doma násilím) a když už nezabírá ani plastelína, jsem s trpělivostí u konce... a pouštím YouTube. Nastává klid. Po očku sleduji, co běží na kanále, a jsem spokojená, synek se dívá na stavění „kuličkodráhy“ z kartonu. Pohádky ho nebaví, spíše video-návody.

A nastává obvyklé váhání: jak dlouho ho nechám sledovat videa? Kolik času je tak akorát, aby to nebylo už moc? Přestože nemáme televizní kanál (jednoduše jsme zrušili sledování televize jako kulisy už před 15 lety), máme notebooky, chytré telefony a tablety. A na všech těchto zařízeních sledujeme své oblíbené pořady, všichni členové rodiny, od nejmenšího po nejstaršího. Že mají teenageři své oblíbené youtubery a followery, to není tak překvapivé. Ale tříleté dítě či náš děda? Už mají taky.

Konverzace u nedělního oběda vypadá zhruba takto: „Ty máš v telefonu nějaký rozumný antivir?“ „Mám.“ „Na skupině píšou kluci, že v úterý bude trénink o půl hodky dřív.“ „Tu appku si nestahuj, je v ní moc reklam.“ „Děcka, stáhněte babičce to hlasové vyhledávání někdo.“ A tak dále, možná to znáte taky. Pro-

stě si povídáme a do toho vstupují konverzace přátel a kamarádů přes sociální sítě. Naše i našich dětí a rodičů. Zdá se mi, že je zbytečné s tímto fenoménem bojovat. Je to zkrátka jedna z podob naší doby. Ale přece jen občas protestuji. A tak doma nastavujeme novodobá pravidla. Společný oběd v neděli (nejlépe s hosty), na stole žádné mobily při jídle. Čas na povinnosti, čas na sport, čas na domácí práce, čas na mazlení. A časovou jednotku toho všeho určujeme my, rodiče.

Kolik že je tedy času u pohádek v televizi či u počítače tak akorát? Nevím, a nevím to ani odborníci na problém „dětí a média“ na webových stránkách, kde jsem hledala radu. Samozřejmě platí, že dítě přirozeně napodobuje to, co vidí u rodičů. U nás se tedy na počítači hry nehrají, sledují se video-návody na vše možné (jak udělat tažený štrůdl, jak se nalíčit pro jakousi příležitost, jak rozebrat a vyčistit počítač, jak se sbírá javorová voda, jak udělat vrbový plot a dále funny animals, football tricks atd.).

A když se konečně objeví sluníčko, vyrážíme s prckem na procházku. Smutně míváme zamčené hřiště, jediné v Mysločovicích a na několik měsíců v roce uzavřené. A já nevím odpověď na prostou dětskou otázku: proč vlastně?

Jana Jurášková

Vážení spoluobčané,
v dnešní době již asi není mnoho lidí, kteří neznají Facebook. Pro někoho je to denní čtení jako tištěné noviny, pro mládež neodmyslitelná sociální komunikační síť. Samozřejmě ne každý je příznivcem a FB má i své odpůrce. Z pohledu dnešní doby

však může být i skvělým nástrojem pro získávání a šíření informací a díky tomu rychle poskytuje vše, co člověk potřebuje najít nebo o čem chce být včas informován. Proto také Obec Mysločovice založila **facebookovou stránku Mysločovice**. Jejím prostřednictvím můžete získat rychlé

informace a aktuality o dění v obci. FB je ale také zábava – posílejte nebo sdílejte na stránky například hezké fotky naší obce nebo vašich oblíbených míst či společenských akcí v naší dědině. Facebooková stránka Mysločovice je tu pro vás!

facebook

Strážce mostů Jan Nepomucký

Jedním z nejpůvabnějších míst v naší vesnici je kaple svatého Jana Nepomuckého a její bezprostřední okolí. Je oblíbeným zastavením při procházkách, fotogenickým prostředím pro příspěvky na Facebook, Instagram či do rodinného alba. V každou roční dobu pohled na ni nezklahe, ať ji obdivujeme při plném slunci pod korunami stromů či při červánkové atmosféře. Je to dáno uměřenou proporcí a citem, s nímž naši předkové v době barokní dovedli sakrální stavby vetkat do krajiny. Kaple je památkově chráněná, průběžně udržovaná a také její bezprostřední okolí je celoročně pěkně

upravené. Je oválného půdorysu, má nízký sokl, průčelí je zvýrazněno dvěma sloupy, volutovým vykrajovaným štítem se závinicemi po stranách, s kropenkou u vchodu. Stěny jsou prolomeny na protilehlých stranách oválným oknem a tak jako dveře opatřeny provlékanou mříží. Velmi působivá je kamenná brídlicová mansardová střecha s cibulovou bání, završená makovicí s mariánským ideogramem v paprskové aureole.

Co vlastně vedlo k jejímu vzniku? Traduje se, že ji z vděčnosti nechal postavit holešovský obchodník Jan Tomašík. Když se jednou

vracel se svými lidmi z jarmarku v Uherském Hradišti, zastavil se vpodvečer v Mysločovicích v hospodě k odpočinku, kde toho večera seděla veselá společnost nějakých řezníků. Když pak obchodník za své lidi platil, viděli jeho peněženku plnou utržených peněz a rozhodli se, že ho přepadnou. Když Tomašík a jeho lidé vyjeli směrem k Holešovu, vyskočili z příkopu maskovaní a ozbrojení lupiči. Tomašík byl prozíravý a s takovými situacemi počítal, on i jeho lidé měli připraveny klacky na svou obranu, a tak lupiče zahnali. A protože Tomašík vždy u sebe nosil obrázek

svého patrona – sv. Jana Nepomuckého, věřil, že ho pomohl ochránit. Z vděčnosti odkoupil pozemek a na místě přepadení dal postavit kapličku ke cti svého patrona sv. Jana.

Jan Nepomucký je celosvětově nejznámějším českým světce. Jeho život a důvody jeho svatořečení nejsou doprovázeny legendou, jako tomu je například u svatého Václava, ale fakty dobře zdokumentovanými (neboť byl právník). Pocházel z jižních Čech, byl synem soudce a působil jako notář a později generální vikář pražské arcidiecéze. V té době se zhoršoval vztah mezi králem Václavem IV., synem císaře Karla IV., a pražským arcibiskupem Janem z Jenštejna. Václav IV. měl slabší morálku a podléhal náladám a intrikám bezcharakterních oblíbenců. Kvůli nim porušoval křesťanské zásady i církevní předpisy. Rostlo tak napětí mezi arcibiskupem a králem, královnou a králem. V strhujícím příběhu nechybí ani intriky, zatčení, exkomunikace a mučení několika významných osob. Jan pak mučení

za králova osobního přispění zraněním podlehl. Jeho mrtvé tělo bylo vhozeno do Vltavy, po několika dnech nalezeno rybáři a byl zaznamenán zvláštní úkaz – pět světél okolo hlavy. Zemřel jako poctivý, věrný a pečlivý vykonavatel svých kněžských a úředních povinností, odporující hrubému nátlaku vládnoucí moci.

Naše kaplička byla postavena v roce 1730 a teprve o rok dříve byl Jan z Pomuku (Nepomucký) kanonizován. Na mostech po celé Evropě začaly velkou rychlostí přibývat sochy Jana Nepomuckého a staly se – tak jako třeba lípa – symbolem českého venkova. Svatojánské slavnosti, jejichž tradice byla znovu obnovena v roce 2009, pokračují v Praze s velkou oblibou veřejnosti a za přítomnosti médií i dnes (www.navalis.cz). Ne toliko v Mysločovicích, situace u nás je jiná. My současníci, ač žijeme v době, kdy se informace šíří mnohem rychleji než kdysi, vycházíme 16. května do průvodu s kapelou a jdeme uctít památku světce, kterého mlčení stálo život.

Dnes je patronem mostů. A to nejenom těch kamenných přes české a moravské vody, ale i těch pomyslných spojovacích lávek, které vedou od člověka k člověku, od jedné lidské skupiny k druhé, přes strouhy neporozumění a řeky protikladů... Ale sami sobě připomínáme dva ostrovy – dvě nesoudržné skupiny, „hasiče“ a „farníky“. Kde jsou ostatní ostrovy (lidí, skupiny)? Je pro nás (Vás) tento den – 16. květen – vlastně slavnost? Přesto jsme rádi, že některé hodnoty jako věrnost, síla charakteru a zpovědní tajemství zůstávají platné i dnes. Ale jsme schopni či ochotní dnes tyto hodnoty společně oslavit? V té naší facebookové době, kdy si komunikaci ceníme opravdu vysoko, sdílíme kdeco, kolik že lidé tyto hodnoty sdílí také? A kde je to vidět?

Víte, že jméno Jan Nepomucký měli ve jméně například kníže Metternich, Pablo Picasso, hrabě Harrach, Petr Bezruč a další?

Za farnost

Jana Jurášková

U hasičů vše šlape v zajetých kolejích

16. února proběhl v sále hasičské zbrojnice již 9. ročník uzlovací soutěže. Naši mladší žáci zde již dva roky po sobě vyhráli, a tak se chtěli předvést v tom nejlepším i tento rok a podat ten nejlepší čas. To se jim povedlo a dokázali třikrát po sobě vyhrát. Starší žáci nakonec vybojovali také pěkné umístění a to čtvrté místo. Také v jednotlivcích se nám dařilo a i tady jsme získali stupně vítězů. Peťa Pravdíkova vybojovala první místo a Nela Zábojníková třetí místo. Na dalším pěkném umístění skončila Anička Hradilová a to na osmém a Kája Stoklásková na 18. místě. Ani ve starších žácích jsme se neztratili a Ondra Šmýdů zde vybojoval osmé místo, Kája Mikošková 12. a Emma Zábojníková 17. místo.

3. března se konal již tradiční masopustní průvod. Sraz všech masek byl už na 8.30 hod., abychom se všichni posilnili gulášem od Jarky Kotíkové a mohli se postupně obléci do připravených masek a vydat se na obchůzku po obci. Ještě samozřejmě nesměla chybět společná fotka před Kučerovým a mohlo se vyrazit do první ulice k ubytovně. Letos jste tak mohli v tradiční masopustní sobotu potkat na dědině naše skvělé baleríny i s Freddie Mercury, které pro vás fotil náruživý fotograf. Dále pak hippies děti ráje, dědečka Hříbečka i s chaloupkou od baby Jagy a dalších pár pěkných masek. Nesměli samozřejmě chybět kominík, pekařka a ti nejdůležitější – naši dva medvědi.

Tímto ještě jednou moc děkujeme všem, kteří se snaží tuto tradici udržet, a byli bychom rádi, kdyby se k nám příští rok přidalo více takových obětavých lidí, všechny rádi uvidíme. Jedná se o dlouhodobou tradici a byla by škoda nechat ji pro malý zájem masek zaniknout.

23. březen byl den pro naše ratolesti, kdy se konal tradiční dětský karneval.

Tak jako v březnu, proběhl ještě jednou a to počátkem dubna sběr železného odpadu.

O dalších termínech akcí budete informováni rozhlasem a na plakátech.

Ještě bychom chtěli všem spoluobčanům popřát hodně spokojenosti do nového roku a hlavně zdraví.

Za SDH a trenérský tým mládeže

Žaneta Holíková a Petra Žáková

A co naše JSDHO?

Vážení spoluobčané, rád bych vás seznámil také s tím, co vlastně Jednotka sboru dobrovolných hasičů Obce (JSDHO) Mysločovice znamená. JSDHO je jednou ze základních složek integrovaného záchranného systému (IZS), kde spadají HZS, záchranka a policie – ta spadá i do ozbrojených sil ČR. Zřizovatel jednotky je ze zákona Obec Mysločovice, členové jednotky mají s obcí uzavřenou dohodu o členství a pojištění proti úrazu. Dále musejí jednou za dva roky projít zdravotní prohlídkou, která je podmínkou členství v jednotce. Zřizovatel má určité povinnosti jednotku vybavit zejména ochrannými prostředky pro hasiče – v tomhle zastupitelstvo obce přistupuje k jednotce velmi příkladně, díky dotacím Zlínského kraje a spoluúčasti obce je naše jednotka moderně vybavena např. třívrstevnými oděvy a novými přilbami i pro náročné zásahy uvnitř budov.

JSDHO Mysločovice je zařazena do kategorie JPO V s výjezdem do 10 minut od vyhlášení mimořádné události. Jednotka zasahuje v katastru obce, ale i v hasebním obvodu stanice Otrokovice, pod který spadáme, dále podle plánu plošného krytí Zlínského kraje. Díky našemu zásahovému vozidlu IFA W50 AS16 však převážně vyjíždíme mimo náš katastr. Zasahovali jsme již například u velkého požáru v Chropyni, Tlumačově, na Chlumu a také při povodni v Otrokovicích, v Rackové

a samozřejmě v naší obci. Zúčastnili jsme se také velkého cvičení všech složek IZS v Tlumačově, kde bylo připraveno cvičení v podobě velké nehody vlakové soupravy.

Všichni členové jednotky mají své zařazení a procházejí pravidelným výcvikem a školením. Minimální počet členů je devět, vyhláškou určuje velitele jednotky (VJ), dva velitele družstev (VD), dva strojníky a čtyři hasiče. Pro zvýšení akceschopnosti jednotky, za kterou je odpovědný velitel, mají členové absolvovány kurzy obsluhy motorové pily (omp) a nositelů dýchací techniky (ndt). Veškeré vybavení také prochází pravidelnými revizemi, o kterých vedeme zápisy nebo provozní deníky. Seznamte se tedy se jmény těch, kteří jsou připraveni pomoci vám spoluobčanům při mimořádných událostech:

VJ Libor Utinek (omp, ndt)

VD, zástupce velitele a strojník Lukáš Dovrtěl (omp)

VD Vojta Stoklásek (ndt)

strojník Petr Stoklásek (omp)

strojník Radomír Večera ml. (omp)

hasič Petr Šmýd (omp, ndt)

hasič Jaroslav Stoklásek (ndt)

hasič Radim Kudelík (ndt)

hasič Jakub Mokřý (ndt, zdravotník)

Jednotka disponuje již zmíněnou automobilovou stříkačkou IFA-AS16, dopravním autem Volkswagen Transporter, pře-

nosnou stříkačkou PS 12, plovoucím čerpadlem GCV1200, motorovou pilou Husqvarna, dýchacími přístroji Meva Saturn S 7 a dalším potřebným vybavením ke zdolávání požáru, povodně a k technických pomocím. Pro naši bezpečnost jsme vybaveni třívrstevnými zásohými oděvy Zahas a přilbami Rosenbauer. Pro komunikaci s krajským operačním a informačním střediskem (KOPIS), které nám vyhláší výjezdy a vysílá nás na místo události, pro komunikaci na místě zásahu mezi vozidly, hasiči a velitelem zásahu používáme vozidlovou radiostanici Motorola a ruční radiostanice Motorola. Dále pak nově využíváme tablet s aplikací Rescue Navigator.

Nejsou to ale jen výcvik a výjezdy, musíme zvládat i tu papírovou práci. Po zásahu velitel jednotky zpracovává zprávu o zásahu a odesílá na KOPIS, vedeme knihy jízdy a provozní deníky, o školení členů musíme mít zápisy, platné revize vybavení. To vše dělá těchto devět lidí na úkor svého volného času a zdarma. Chci tímto tedy i poděkovat našim rodinným příslušníkům za podporu v naší službě!

Vás spoluobčané musím nabádat k opatrnosti a prevenci před mimořádnými událostmi, zejména při pálení trávy, rozdělávání ohně v letních měsících a používání neschválených spotřebičů – právě tyto případy jsou nejčastější příčiny vzniku požárů. Děkuji.

Libor Utinek, velitel jednotky

Aktivní ochrana před ohrožením se vždycky vyplatí!

V dnešní době je často slyšet o majetkové trestné činnosti. Zloději mohou překvapit a je na nás, jakým způsobem můžeme riziko krádeže eliminovat a co nejvíce zabezpečit svůj majetek. Jak to tedy nejlépe udělat?

Zamykejte vstupní dveře a zavírejte okna vždy, když opouštíte domácnost, i když jdete třeba jen na chvíli k sousedce nebo na krátký nákup. Pootevřená balkonová okna nebo větrací okénka jsou pro zloděje – bytaře velkým lákadlem. Venkovní, bytové i balkonové dveře v noci zamykejte, i když jste doma.

Bezpečnost domácnosti zvýšíte instalací bezpečnostních dveří nebo různých mechanických zábranných prostředků. Okna lze opatřit

různými typy mříží apod. Moderní technika nabízí také využití domácího videotelefonu s elektronickým ovládáním vstupních dveří.

Opouštíte-li byt nebo dům na delší čas, např. jedete na chatu nebo na dovolenou, nezatahujte rolety a žaluzie a nevypínejte přívod elektřiny. Snažte se udržovat dojem, že jste stále přítomni! Vhodná je výpomoc mezi sousedy, mohou vám byt kontrolovat a pravidelně vybírat schránku. Můžete si pořídit elektronické spínací zařízení, které podle nastavení rozsvítí světla, zapne televizi nebo rádio na určitou dobu. Takto vytváříte zdání, že jste doma.

Pro případ, že byste byli vykradeni, je vhodné mít vyfotografované cenné věci, sepsaná

výrobní čísla atd. Tyto informace pomohou policii v pátrání a usnadní vaše jednání s pojišťovnou při likvidaci pojistné události.

Nezapomínejte zamykat svůj automobil. Můžete ho vybavit přídavným zařízením pro uzamčení řadicí páky nebo volantů. Je možné si opatřit také alarm nebo imobilizér zapalování.

Důležité kontakty:

Policie ČR – 158

Městská policie – 156

Lékařská pohotovost – 155

Jednotné evropské číslo tísňového volání – 112

Hasiči – 150

Václav Utinek za přispění PČR

Zprávička ze stolního tenisu

Oddíl stolního tenisu v Mysločovicích má v právě probíhajících mistrovských soutěžích čtyři družstva. Tři mužstva dospělých hrají

v soutěžích: „A“ mužstvo v nejvyšším okresním přeboru, „B“ mužstvo v okresní soutěži 3. třídy a „C“ mužstvo v okresní soutěži 5. třídy.

Družstvo žáků hraje pravidelnou žákovskou ligu regionu Zlín.

Nejlépe si v probíhající sezóně vede naše

„A“ mužstvo, které je pět kol před koncem soutěže na vedoucí příčce tabulky a reálně bojuje o opětovný návrat do krajských soutěží. „B“ mužstvo je na prozatímní 7. příčce tabulky, „C“ družstvo na 3. místě a žáci na 6. příčce dlouhodobé okresní soutěže.

Na konci roku opět proběhl tradiční vá-

noční turnaj stolních tenistů. 24 účastníků turnaje absolvovalo celodenní maraton zápasů, ze kterého vyšel vítězně Radek Žák před Milanem Kolaříkem, Dominikem Gajdošem a Pavlem Vyoralem. Soutěž čtyřher našla vítěze ve dvojici Roman Kopečný a Milan Kolařík, jež ve finále zdolala dvojici

Zdeněk Gazdoš a Dominik Gazdoš.

Turnaj byl kvalitní jak sportovní úrovní, tak jako společenská záležitost, na kterou se rádi vracíme i někteří kamarádi z okolních oddílů, a byl tradičně vyvrcholením první půlky mistrovských soutěží.

Zdeněk Gazdoš

Informace pro zájemce o včelaření

Mysločovičtí včelaři jsou členy základní organizace v Malenovicích, která má 90 členů. Do ZO ještě patří obce Malenovice, Tlumačov, Lhotka, Tečovice, Lhota u Malenovic a Šarovy. Předseda organizace je přítel Jan Vaculík

z Malenovic, jednatelem je pak další kamarád Tomáš Kučera ze Sazovic. Ten i se svou manželkou vede včelařský kroužek v Sazovicích.

Včelaři z Mysločovic jsou Milan Bilík, Jiří Hanák, Jaroslav Kučera, Jaroslav Kutra,

ing. Radim Kutra, Martin Kudláček, Vladimír Večeřa a Václav Žák.

Zájemci o včelaření mohou u některého z uvedených včelařů získat informace

1. jakou literaturu je vhodné si pořídit.

2. o výběru stanoviště pro úly.

3. o kurzu pro začínající včelaře.

4. kde zakoupit vhodné úly a pomůcky.

5. kde pořídit včelstva nebo oddělky.

a

6. přihlásit se u důvěrníka v naší obci.

7. podat přihlášku za člena ZO Malenovice.

8. dohodnout se se zkušeným včelařem, který poradí a zaváže se, že bude alespoň jeden rok na začínajícího včelaře dohlížet.

Pro informaci:

Činnost včelstva je 80 % opylovací/20 % pro včelaře (med, propolis, vosk).

Začínající včelař může žádat dotace na pořízení včelstev a zařízení pro včelaření.

*Václav Žák, důvěrník pro Obec Mysločovice,
nákazový referent pro ZO Malenovice*

Za turistikou i k moři Chorvatsko

TJ Sokol Mysločovice organizuje sportovně turistický pobyt u Jaderského moře.

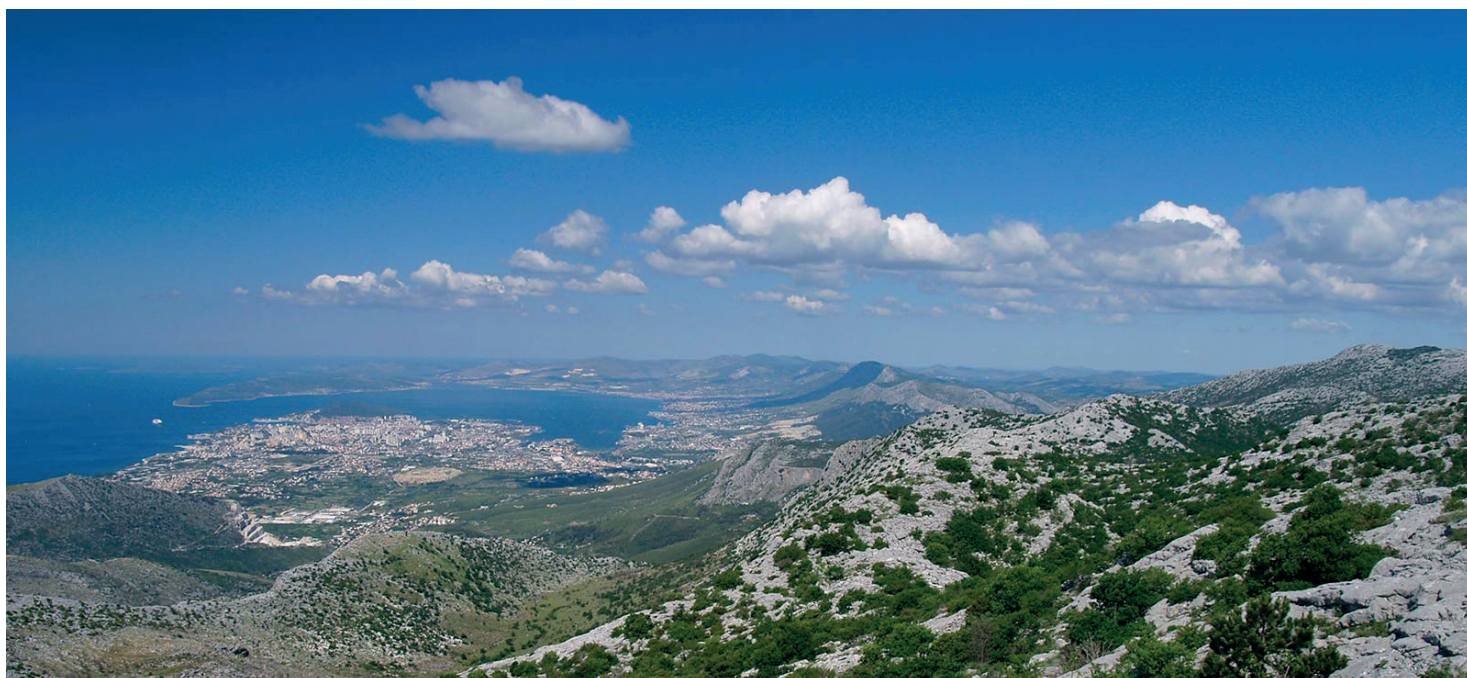
V termínu **1.–10. srpna** navštívíme oblast Střední Dalmácie, přesněji ostrov Čiovo u pevninského města Trogir. Při pobytu nebudeme jen odpočívat na mořském pobřeží s oblázkovými plážemi, ale zájemci budou moci navštívit i atraktivní a zajímavé přírodní a kulturní památky v oblasti jako zmíněné historické město Trogir, zapsané do seznamu světových kulturních památek UNESCO, a město Split. Při toulkách na samotném ostrově neopomeneme navštívit dominikánský

klášter ze 14. století a poutní kostel přímo v místě ubytování. Zájemci o horskou turistiku jistě přijmou nabídku na horské túry v krasovém pohorí Mosor s nejvyšší horou oblasti Veliki Kabal (1 339 m) s překrásnými výhledy na mořské pobřeží. Jsou připraveny také nabídky místních organizací na výlety lodí. Ke sportování budou k dispozici i kola pro cykloturistiku po ostrově a rovněž nafukovací lodky k prozkoumávání pobřeží ostrova z mořské hladiny.

Doprava na místo a ubytování v apartmánech s kuchyňkami a sociálním zařízením

jsou zajištěny CA. Stravování v místě pobytu je možné díky vybaveným kuchyňkám v apartmánech, obchodům s potravinami a pečivem v blízkosti ubytování a množství restaurací a pizzerií v okolí. Předběžná cena desetidenního zájezdu je cca 6 000 Kč za dospělou osobu.

Zájemci se mohou přihlásit u Zdeňka Gazdoše, Mysločovice 178, tel. 736 714 936, e-mail zdenekgazdos@gmail.com nebo u paní Jany Šilhánové, tel. 602 742 024, e-mail janacomplete@gmail.com.

Výhledy z pohorí Mosor

Krušné hory

Tato sportovně turistická akce, o které jste si mohli přečíst více v předchozím vydání obecních novin, se bude konat ve dnech **3.–7. července**. Ubytování je zajištěno v Hotelu Slunečná v Božím Daru ve dvou- až čtyřlůžkových pokojích s vlastním sociálním zařízením, všechny pokoje jsou vybaveny SAT televizí. Počítáme se stravováním formou polopenze přímo v hotelové restauraci. Množství účastníků je omezeno na 50 osob z důvodu kapacity ubytovacího zařízení. V tuto chvíli je asi ještě **10 volných míst** k obsazení. Zájemci o tuto akci se mohou přihlásit u Zdeňka Gazdoše.

Na vaši účast se těší pořadatelé z TJ.

*Pláže na ostrově Čiovo**Krušné hory*

